

IV. ЯВЛЕНИЕ.

Сшеф. (приближва ся до Срѣтко).

Сшеф. Моля, Господине!

Срѣшко. (като отъ сънъ че ся събуди) Що искате?

Сшеф. Азъ съмъ злочестъ и злочестина—тѣта не двойно за единъ човѣкъ почтенъ, ако го приисили нужда-та да стане несносенъ просякъ.

Срѣшко. (глѣда го замысленъ).

Сшеф. Азъ вы немолъж за милостинъж. Азъ ; желанъ да ми намѣрите нѣкожъ работъ.

Срѣшко. Злочестъ ли сте? (подсмивателно) ; Я ми кажете женени ли сте?

Сшеф. Имамъ една изрядна жена.

Срѣшко. Имате ли и дѣца?

Сшеф. Имамъ едно мъжко здраво дѣтенце.

Срѣшко. Глѣдай сега! секой день слушамаъ такива отговори, жена имамъ и дѣте; дѣте имамъ и жена и при сичко това секога злочести. Господине! вий грѣшите на това!

Сшеф. Колко-то много обычамаъ тыя двѣ души, толко повече пакъ си мысля че безъ женъ и бѣ безъ дѣте не быхъ былъ толко бѣденъ, защо-то щехъ ; ба-ремъ самичакъ да гладувамъ и на секой начинъ щедехъ да ся скапъ.

Срѣшко. Това ли не прочее бѣдность? ты си саамо единъ сиромасъ човѣкъ на ли? — и вамъ може да ся помогне, ако нѣкой добросърдеченъ човѣкъ былъ ся намѣрилъ да подѣли съ васъ свое-то изобиліе. Но ; що да рѣкъ азъ, Господине? — о! азъ, кой-то имаамъ единъ миліонъ гроша капиталъ, а никой не може да ми помогне.

Сшеф. (смѣтено) Какъ бива това?